ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΕΠΑΝΩ ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΕΣ ΤΟΥ ΝΤΑΟΥΣΟΝ

Ὁ ξαφνικὸς γυρισμὸς τοῦ Τζάκ τοῦ Μιγάδα στὸ Ντάουσον Σίτυ. Οἱ χρυσοθῆρες τῆς «Μεγάλης Ἄρκτου». Τὸ μυστικὸ τοῦ Τζάκ. Μιὰ καινούργια φλέβα χρυσοῦ. Ὁ τρελλὸς δρόμος πρὸς τὸ «Ἄλλ Γκόλντ». Ἡ τραγωδία τῶν ἀδελφῶν Μπάξτερ, κλπ.

Α τραγικὰ γεγονότα ποὺ θὰ σᾶς ἀφηγηθοῦμε παρακάτω, συνέβησαν στὶς 11 Ἰανουαρίου 1934.

Ἀπὸ τὸν Δεκέμβρη, τὸ Ντάουσον Σίτυ, ἐκεῖ ἀπάνω στὶς χιονισμένες περιοχὲς τῆς Ἀλάσκας, ἐρήμωνε σιγὰ - σιγά, μέσα στὴν πένθιμη κι' ἐφιαλτικὴ νύχτα τοῦ Πόλου. Ἀπὸ τὶς 50.000 ψυχές, ποὺ καθόντουσαν τὸ καλοκαίρι ἐκεῖ πέρα, εἶχαν ἀπομείνει μονάχα 600.

Ἕνα ἀπόγευμα, λοιπόν, μέσα στὸ θαμπὸ ἡμίφως, πρόβαλε ἀπὸ τὶς ὄχθες τοῦ παγωμένου ποταμοῦ Γιοῦκον ἕνα ἔλκυθρο, ποὺ τσέρναν δυὸ ζευγάρια σκύλων. Ὁ ὁδηγός του, ὁ Τζάκ ὁ Μιγάς, ἕνας ἀκούραστος χρυσοθήρας, οὐβλιαξε γιὰ τελευταία φορὰ γιὰ νὰ δώσῃ θάρρος στὰ σκυλιά του καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη στροφὴ, μπῆκε στὴ 2η Λεωφόρο τοῦ Ντάουσον Σίτυ. Ὅλοι οἱ βρόμοι ἦσαν ἔρημοι καὶ τὰ ἠλεκτρικὰ φῶτα, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἔκαναν τὸ χιόνι νὰ παίρνῃ ἀστραφτερὲς λάμψεις χρυσοῦ. Ὁ Τζάκ σταμάτησε τὰ σκυλιά του μπροστὰ στὸ μπὰρ τῆς «Μεγάλης Ἄρκτου», τίναξε τὸ χιόνι ἀπὸ τὴ βαρειὰ γοῦνα του καὶ μπῆκε μέσα στὸ κέντρο τῶν χρυσοθηρῶν, γιὰ νὰ ζεσταθῇ μὲ μιὰ μποτίλλια οὔισκυ. Τὸ μπὰρ τῆς «Μεγάλης Ἄρκτου» ἦταν γεμάτο ἀπὸ χρυσοθῆρες. Μιὰ παλιὰ πιανόλα ξεκούφαινε τὸν κόσμο μὲ τὰ μεταλλικὰ τραγούδια της. Ἡ ἄμιξις τοῦ Τζὰκ δὲν ἔκανε κομμιὰ ἰδιαίτερη ἐντύπωσι. Ὕστερ' ἀπὸ τὰ τυπικὰ «Χάου ντοῦ γιοῦ ντοῦ ;», ὁ καθένας ξαναγύρισε στὸ πιοτό του. Ὁ Τζὰκ κάθησε μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι, ἔβγαλε τὴ γοῦνα του, στέγνωσε τὰ γάντια του στὴ σόμπα καὶ παρήγγειλε ἀκόμη «λίγο οὔισκυ».

Ὁ «μπάρμαν», ὁ Τζόε Ντόυλ, τοῦ ἔφερε μιὰ μποτίλλια.

—Τί νέα ἀπὸ τὸ Πόρκουπιν, Τζάκ ; τὸν ρώτησε περίεργος Βρῆκες, λοιπόν, τὴν περίφημη φλέβα σου ;...

Ὁ Τζὰκ ὁ Μιγὰς χαμογέλασε αἰνιγματικά, δίχως νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Ὅλο τὸ φθινόπωρο κι' ὅλο τὸ χειμῶνα ἔψαχνε κάτω ἀπὸ τὰ χιόνια, γιὰ νὰ βρῇ κανένα κοίτασμα χρυσοῦ...

Στὸ Ντάουσον Σίτυ, ὡστόσο, συνηθίζουν νὰ λένε : «Τὸ ἀλκοὸλ κι' ἡ γυναῖκες λύνουνε τὴ γλῶσσα». Κι' ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουν γυναῖκες ἐκεῖ πέρα, ἀπόμενε μονάχα τὸ ἀλκοόλ.

Ὁ Τζὰκ εἶχε νὰ βρέξῃ τὰ χεῖλη του μὲ οὔισκυ σωστὲς πέντε ἑβδομάδες. Κέρδιζε λοιπὸν τώρα τὸν καιρὸ ποὺ εἶχε χάσει καὶ ἄδειαζε τὸ ἕνα ποτῆρι ὕστερ' ἀπὸ τ' ἄλλο.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, τὸ μυστικὸ τοῦ Τζὰκ ἄρχισε νὰ τοῦ βαραίνῃ τὴν καρδιὰ καὶ τότε ἔσκυψε κοντὰ στὸ πρόσωπο τοῦ Τζόε Νόϋλ καὶ τοῦ ἀπάντησε....

Ναί, εἶχε βρῆ μιὰ φλέβα χρυσοῦ, κοντὰ στὸ «Κρὴκ Μπέλ», 60 μίλια μακρυὰ ἀπ' τὸν ποταμὸ Πόρκουπιν καὶ εἶχε ὠνομάσει ἐκεῖνο τὸ μέρος «Ἄλλ Γκόλντ». Ἦταν μιὰ περίφημη φλέβα !...

Ἡ συζήτησις συγὰ - συγὰ εἶχε πάψει μέσα στὸ μπάρ, μὰ μπόρεσαν οἱ θαμῶνες τῆς «Μεγάλης Ἄρκτου» ν' ἀκούσουν τὰ λόγια τοῦ Τζάκ. Ὁ Τζόε μάλιστα εἶχε σταματήσει καὶ τὴν πιανόλα.

Ὁ Τζὰκ ὁ Μιγὰς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα δερμάτινο πουγγί. Ἕνα κομμάτι χρυσάφι, μεγάλο σὰν αὐγό, κύλησε πάνω στὸ τραπέζι. Διάβολε ! Ἦταν ἕνα «νοῦγγελ», ποὺ ἄξιζε πάνω ἀπὸ 1000 δολλάρια ! Τί τυχερὸς ποὺ ἦταν ὁ Τζάκ !...

Ὁ Μπὴν Τζόνσον, ποὺ εἶχε ξεπέσει στὴν Ἀλάσκα ἀπὸ τὸ 98 καὶ εἶχε ζυγιάσει στὸ χέρι του χιλιάδες κομμάτια χρυσοῦ, ὡμολόγησε ὅτι τὸ κομμάτι τοῦ Τζὰκ ἦταν πρωτοφανές, ἀξιοθαύμαστο !

Ἡ ἀνακάλυψις λοιπὸν τοῦ «Ἄλλ Γκόλντ» ἀναστάτωσε τοὺς θαμῶνες τῆς «Μεγάλης Ἄρκτου». Εἶχαν ξαναγυρίσει τὰ παλιὰ καλὰ χρόνια. Εἶχε βρεθῆ χρυσάφι γιὰ ὅλο τὸν κόσμο ! Ἐκεῖ ψηλά, πρὸς τὸ Βορρᾶ, θὰ χτιζόταν ἕνα ἄλλο Ντάουσον, πιὸ ὑπέροχο ἀπὸ τὸ Ντάουσον τοῦ 1900...

Κι' ἄξαφνα, ὅλοι ξύπνησαν σὰν ἀπὸ κάποιο γλυκὸ ὄνειρο καὶ μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἄδειασε τὸ μπάρ. Ἡ εἴδησις διαδόθηκε μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα σ' ὅλη τὴν πόλι. Οἱ κάτοικοι τοῦ Ντάουσον πήδηξαν κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι τους κι' ἄρχισαν νὰ ἑτοιμάζουν τὰ ἔλκυθρά τους. Ὁ τηλέγραφος τέλος εἰδοποίησε γρήγορα τὶς Νότιες περιοχὲς ὅτι οἱ χρυσοθῆρες ἑτοιμαζόντουσαν νὰ ξεκινήσουν πάλι γιὰ τὶς παγωμένες ὄχθες τοῦ Πόρκουπιν.

* * *

Τὰ ἔλκυθρα καὶ τὰ σκυλιὰ εἶχαν γεμίσει τώρα τοὺς δρόμους τοῦ Ντάουσον. Ὅσοι δὲν εἶχαν σκυλιά, κατέβαιναν ὧς τὴ γειτονικὴ κατασκήνωσι τῶν Ἰνδῶν μὲ τὶς τσέπες γεμάτες δολλάρια. Ὁ Τζόε Ντόϋλ ἀναγκάστηκε νὰ πληρώσῃ 800 δολλάρια σ' ἕναν κυνηγὸ γουναρικῶν, γιὰ νὰ πάρῃ τὰ σκυλιά του.

Τὰ μαγαζιὰ ἄνοιξαν τὶς πόρτες τους, ὕστερ' ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα. Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας πούλησαν ὅλα τὰ ἐμπορεύματά τους.

Ὁ Τζὰκ ὁ Μιγὰς σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἔκανε τὴ δήλωσί του στὸ Γραφεῖο τῶν Χρυσωρυχείων», ποὺ εἶχε ἀνοίξει εἰδικῶς γι' αὐτόν. Τὸ «Κλάϊμ ἀριθ. 1» ἦταν δικό του πειὰ ἐπισήμως. Πρὶν γυρίσει στὸ Ντάουσον, εἶχε καθορίσει τὰ ὅριά του μὲ πασσάλους. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα, ἦσαν ἐλεύθεροι νὰ στήσουν τοὺς δικούς τους οἱ ἄλλοι χρυσοθῆραι. Οἱ κλέφτες ἦσαν σπάνιοι στὸ Ντάουσον. Ὅλος ὁ κόσμος θὰ σεβότανε τὸ «Κλάϊμ» του.

Στὸ Γραφεῖο τῶν Χρυσωρυχείων εἶχαν συγκεντρωθῆ γρήγορα ὁ μίστερ Ὄσμπορν, ὁ διευθυντὴς τοῦ Γιοῦκαν, κι' ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, ὁ μίστερ Μπαλλαντάϊν.

Σύμφωνα μὲ τὸ νόμο, ὁ χρυσοθήρας ποὺ ζητάει νὰ τοῦ ἀναγνωρισθῆ ἡ ἰδιοκτησία ἑνὸς «Κλάϊμ», πρέπει νὰ τὸ ἔχῃ καθορίσει πρῶτα μὲ πασσάλους. Οἱ ἄλλοι χρυσοθῆρες λοιπὸν ἔπρεπε νὰ τρέξουν πρῶτα ἐκεῖ πάνω, στὸ «Ἄλλ Γκόλντ», νὰ βροῦν τὸ «Κλάϊμ» τους καὶ νὰ ξαναγυρίσουν νὰ τὸ δηλώσουν στὸ γραφεῖο τοῦ Ντάουσον. Ἔπρεπε νὰ κάνουν δηλαδὴ 700 μίλια, μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ χειμῶνα, κι' ἔπειτα, γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν στὸ «Κλάϊμ» τους, ἄλλα 350 μίλια...

Ὁ ἐνωμοτάρχης Λεοπόλντ καὶ ὁ πιλότος Κόρπετ ἔφυγαν ἀμέσως μὲ τὸ ἀεροπλάνο τῆς ἀστυνομίας γιὰ τὸ «Ἄλλ Γκόλντ». Αὐτὴ ἡ πτῆσις ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐπικίνδυνες. Ἂν πάθαιναν μιὰ μικρὴ βλάβη, ἦσαν χαμένοι ! Ὁ ὑπενωμοτάρχης Χάμιλτον κι' ὁ χωροφύλακας Τόρυμποσὶ, θ' ἀκολουθοῦσαν τοὺς χρυσοθῆρες στὸν τρελλὸ δρόμο τους πρὸς τὸ χρυσάφι....

* * *

Στὶς τέσσερες ἡ ὥρα τὸ πρωΐ, τὰ ἔλκυθρα μὲ τοὺς χρυσοθῆρες ξεκίνησαν. Θὰ ἔτρεχαν πάνω στὰ χιόνια τρεῖς ὁλόκληρες ἑβδομάδες, μέσα στὶς ἄγριες θύελλες...

Ὁ ἐνωμοτάρχης Λεοπόλντ κι' ὁ πιλότος Κόρμπετ εἶχαν φτάσει τὴν ἴδια μέρα στὸ «Ἄλλ Γκόλντ». Μιὰ κι' εἶχαν φτάσει πρῶτοι στὴ χρυσοφόρο περιοχή, μποροῦσαν θαυμάσια νὰ μαζέψουν μιὰ ὁλόκληρη περιουσία. Μὰ ἡ σκέψι αὐτὴ οὔτε πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό τους. Ἦσαν οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ νόμου ! Τὸ χρυσάφι τοὺς ἄφησε ἀδιάφορους...

—Ὡμορφες πέτρες, ποὺ νὰ πάρῃ ἡ ὀργή !... ἔλεγε ὁ ἐνωμοτάρχης Λεοπόλντ, ὅταν εὕρισκε κάτω ἀπὸ τὸ χιόνι κανένα κομμάτι χρυσάφι πιὸ μεγάλο ἀπὸ τ' ἄλλα.

Μὰ δὲν τὰ κρατοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό του. Τὰ ἔριχνε μέσα σ' ἕνα κουτὶ ἀπὸ κονσέρβα, γιὰ νὰ τὸ δώσῃ στὸν Τζὰκ τὸν Μιγάδα, ὅταν θὰ ἐρχόταν. Ἄ ! εἶχε βρῆ μιὰ ἐξαιρετικὴ φλέβα χρυσοῦ !...

Τὰ ἔλκυθρα, ὡστόσο, δὲν φαινόντουσαν ἀκόμα. Ὁ ἀστυνομικὸς κι' ὁ ἀεροπόρος τρύπωσαν κάτω ἀπὸ τὴν τέντα τους, ὅταν ἔπιασε ἡ χιονοθύελλα. Οἱ λύκοι τότε οὐρλιαζαν πεινασμένοι καὶ τριγύριζαν ἐδῶ κα'ἐκεῖ, γύρω ἀπ' τοὺς δυὸ ἡρωϊκοὺς Καναδούς.

* * *

Μιὰ νύχτα, ὁ Κόρμπετ φώναξε τὸν Λεοπόλντ ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνή.

—Ἕνα ἔλκυθρο ! τοῦ εἶπε.

Ὁ ἐνωμοτάρχης προχώρησε μαζύ του, ἀνέβηκε πάνω σ' ἕνα ὕψωμα κι' εἶδε καλύτερα ἕνα ἔλκυθρο, ποὺ ἐρχόταν μὲ οὐρλιάσματα καὶ κραυγὲς πόνου. Ὁ ὁδηγός του σὲ λίγο τὸ σταμάτησε κι' ἄρχισε νὰ παραπατάῃ πάνω στὸ χιόνι. Μὰ μόλις ἔκανε μερικὰ βήματα, ἔπεσε μπρούμυτα, σὰν νεκρός.

Οἱ δυὸ Καναδοὶ ὥρμησαν καὶ τὸν σήκωσαν. Ἦταν ὁ Ρόμπερτ Μπάξτερ, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους κυνηγοὺς τοῦ Γιοῦκαν. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἀγνώριστο ἀπὸ τὰ κρύσταλλα. Μονάχα τὰ μάτια του ἦσαν ἀκόμα ζωηρὰ καὶ τὸ βλέμμα του ἔλεγε ὅλες τὶς στερήσεις καὶ τὰ μαρτύρια, ποὺ εἶχε ὑποφέρει στὸ δρόμο. Τὸ ἕνα του χέρι ἦταν παγωμένο κι' ἀκίνητο, σὰν ξύλο. Ὅσο γιὰ τὰ σκυλιά του, ἦσαν ἀδύνατα σὰν λύκοι. Τὸ δέρμα τῆς ράχης τους ἦταν ξεγδαρμένο ἀπὸ τὸ καμουτσί...

Ὁ Μπάξτερ ἄρπαξε ἕνα τσεκοῦρι καὶ μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια ἔκοψε ἕνα ἔλατο κι' ἔφτιαξε τέσσερες πασσάλους. Ἔπειτα, παραπατῶντας διαρκῶς, ἔφτασε κοντὰ στὸ «Κλάϊμ» τοῦ Τζὰκ καὶ κάρφωσε κι' αὐτὸς τοὺς πασσάλους του, καθορίζοντας ἔτσι ἕνα γειτονικὸ «Κλάϊμ». Ὕστερα σωριάσθηκε πάνω στὸ χιόνι, γιὰ δεύτερη φορά.

Ὁ Λεοπόλντ κι' ὁ Κόρμπετ τὸν μετέφεραν γρήγορα στὴ σκηνή τους. Μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι, ὁ Μπάξτερ ὑπέγραψε τὴ δήλωσι τοῦ «Κλάϊμ» του.

—Εἶσαι πιὸ τυχερὸς ἀπὸ τὸν ἀδελφό σου ! τοῦ εἶπε ὁ Κόρμπετ. Τὸ «Κλάϊμ» σου εἶνε πρώτης τάξεως, σὰν τοῦ Τζὰκ τοῦ Μιγάδα.

Δυὸ χοντρὰ δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Μπάξτερ.

—Ἐκεῖ !... Ἐκεῖ στὸ ἔλκυθρο ! ψιθύρισε μὲ μισόσβυστη φωνή.

Οἱ δυὸ Καναδοὶ ἔτρεξαν περίεργοι στὸ ἔλκυθρό του καὶ τότε κατάλαβαν γιατὶ εἶχε κλάψει ὁ Ρόμπερτ Μπάξτερ.

Τυλιγμένος μέσα σὲ μιὰ γοῦνα καὶ παγωμένος, ὁ Τζίμμυ Μπάξτερ, ὁ ἀδελφός του, κοιμόταν τὸν τελευταῖο ὕπνο του !....

Κι' ὡστόσο, αὐτὸς κι' ὁ ἀδελφός του ἦσαν οἱ καλύτεροι κυνηγοὶ τοῦ Γιοῦκαν !...

Ἔπειτα, τὸ ἀπόγευμα τῆς ἄλλης μέρας, ἄρχισαν νὰ καταφθάνουν κι' οἱ ἄλλοι χρυσοθῆρες. Μὰ οἱ μισοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν χαθῆ στὸ δρόμο, μέσα στὶς χιονοθύελλες, ἢ εἶχαν παγώσει ἀπὸ τὸ κρύο...